

„Já jsem jí říkal, že je přeci, kurva, rozdíl, jestli na nás jedou tanky se Šlachtou, nebo jestli něco pindá nějaký agent zprava zleva,“ pokračoval v referátu Michal. „To není žádná prdel, protože Tomáš má skončit, já se odstěhovat. Tak co to má, kurva, znamenat? Co se tady teď děje?“ vytácel sám sebe Rittig a současně sáhl po telefonu, aby vytočil ještě i někoho jiného. Koho, to se policisté, kteří se snažili Rittigovu síť pojmenovat a posléze rozložit, nikdy neměli dozvědět. „Jsi tady někde? Provětrej nějaký kanály, jestli se něco neděje, protože tady už se podíval do těch spisů...,“ zachytil prostorový odposlech fragment Rittigova telefonátu.

Když zavěsil, ulevil si: „To je zkurvená doba, vyjebaná...“ Následovala opět závorka se slovem nesrozumitelné. Ne že by to bylo důležité. Leitmotiv celého rozhovoru byl rozpoznatelný i z neúplného přepisu. Rittig a spol. měli autentický strach. Panika zavládla i v dříve háječných kruzích.

Velkým rybám v malém českém akváriu zjevně docházel kyslík.

Návštěvní den v hotelu Ventana ovšem pokračoval. Vrzly dveře a do apartmánu vstoupil další člověk. Policisté jej v přepisu odposlechu označili jen jako Muž č. 3. Opakovaly se stesky na nevypočitatelnou politickou situaci a rozpad zavedených pořádků.

Nový host nečekaně stočil hovor k osobnímu problému. Čekala jej operace zubů v Nemocnici Na Homolce. Rittig hned připomněl, ať zavolá přímo Vladimíru Dbalému, dlouholetému řediteli prestižního pražského špitálu. Rittigovu hostovi se však musela zkřivit tvář do nesouhlasné grimasy. Bolesti zubů to nejspíš nebylo, poněvadž spustil novou litanii. „On,“ myslel Dbalého, „se v tom baráku úplně zdiskreditoval, nikdo s ním nemluví. Vyhlásili novejši tendr na ředitele a on nebyl schopen si vyklidit ani ten office. Když tam přišli, tak on tam měl úplně všechno. Ani papír nevyndal. Pak mu trvalo tři dny, než to vystěhoval. A vystěhoval to takovým způsobem, že u toho byl totálně v lihu a všem tam nadával. No hrůza. Nejhorší je, že on je pro nás nebezpečnej v tom, že ví určitý penzum informací, a v momentě, kdy se vožere, tak nevíme, co a komu vybleje,“ vystříhl muž s trojkou charakteristiku dalšího Rittigova citlivého místa - Nemocnice Na Homolce, která rovněž patřila na jeho orbit. Léta v ní uplatňoval právě prostřednictvím jejího šéfa Vladimíra Dbalého svůj vliv. Ale zlaté časy Rittigova týmu i tam, zdálo se, končily.

„Von už se snad trošku zklidnil. Zítra se s ním sejdu. Dbalý má dostat nějakou dovolenou,“ konejšil Rittig, ale jeho hlas se míchal s nepře-

tržitým zpravodajským proudem ČT 24. Muže č. 3 to ovšem neuklidnilo. Naopak. „Choval se jako totální kretén. Vožralej tam kopal do krabic, přijela policie...,“ zaslechli policisté ještě. „A ještě co udělal: jsem mu podhodil nějakou smlouvu na tu dialýzu a on zavolal těm Braunům, ať ty prachy nedávaj, že ty prachy si vybere sám a že má teďko ještě u sebe tři (nesrozumitelné), který s nima sám rozjel a přiznal to Toběrnýmu a říká: To mám pojistku proti (nesrozumitelné).“

Brauni, to byla firma B. Braun Medical, která dodávala nemocnicím zdravotnickou techniku a jejíž jméno se později skloňovalo v souvislosti s korupčním skandálem středočeského hejtmana Davida Ratha. Zbytek nezřetelné věty umožňoval rozličné výklady. I ten nejnaivnější však nemohl pominout dobře slyšitelnou pasáž o tom, že „prachy vybere Dbalý sám“.

„Kunda fáč, tady ten svět,“ ucedil Rittig. „Tady se to blíží k nějaký revoltě,“ vmísil do hovoru lobbista Jindra, který poslední minuty jen poslouchal.

Chtě nechtě se jim nedal upřít instinkt. Aniž by znali všechny pohyby, které se ve státní správě odehrávaly, správně odhadli, že státní zastupitelství se v tu dobu vytrhlo z politických oteží a potají zavelelo do kampaně proti politickým veleještěrům, jakými byli Rittig, Roman Janoušek či Alexandr Novák. Stejně tak dobře identifikovali zanícený neurologický bod, který jim měl v příštích měsících přinést neklidné spaní.

Policejní tanky se totiž k Ventanu sjížděly z několika směrů. Šlachtova kolona se zaměřila na Rittigovy kontakty s Janou Nagyovou, obrněnci protikorupční policie zacílili na Dbalého a kšefty na Homolce. Která mise bude úspěšnější, by si tehdy netroufala odhadnout ani kartárka Jolanda.

Ač si pozorovatel nechával solidní rezervu, nešlo těm obnaženým hovorům upřít silnou vypovídací hodnotu. A to minimálně v jednom. Svědčily o panice. Bylo ale dobré nepodlehnout iluzi, že štenice nahlédly celý prostor za kulisami.

Zvláště když Rittig dál pracoval na tom, aby na strategická místa státní správy mohl dosazovat své trojské koně a obnovovat tím rovnováhu.

34. Kufr na útěku

léto 2014

Věděli, co musí udělat. Po blamáži musel přijít majstrštyk. Ševcovic se přece nikdy nevzdával. A Šebková navzdory chvilkovým pochybnostem byla ze stejného těsta. Cítili vnitřní povinnost obrátit skóre. Zahladit chybu, kterou vlastně ani nezavinili.

Hledali stopu. Jakoukoliv. Vytáhli si trasy, které v posledních třech dnech urazily Dbalého mobily, tablety, notebooky. Avšak ty se téměř nehuly. A když, tak neopustily obvyklou cestu mezi Dbalého bytem a vinohradskou nemocnicí, kde v tu dobu pracoval na zkrácený úvazek.

Dbalého nakonec zradila láska k drahým vozům. Limuzína, s níž se nerozloučil ani jako noční lékař, totiž měla v sobě zabudovanou GPS. Teď šlo už jen o to vyjednat si povolení a nechat si stáhnout trasu, kterou Dbalého kára v posledních dnech absolvovala.

Jakmile záznam z jedniček a nul přetáhli do počítače, pochopili, že Dbalý vyrážel během služby na spanilé jízdy po Praze. Čtyřiadvacátého června se jeho auto odlepilo od obrubníku přesně ve 23:33, na své místo se vrátilo až 1:52, tedy po více než dvou hodinách. Změť čar, která se před policisty vykreslila, se poněkud nesmyslně motala pražskými ulicemi. Jeho vůz na obrazovce kroužil dokola po kruhových objezdech, objížděl bloky. Zastavoval se na nepřehledných místech, aby se po pár vteřinách zase rozjel. Vůbec to nedávalo smysl. Ledaže by se řidič bál sledování a všemi těmi nelogickými manévry se pokoušel setřást své domnělé stíny.

Ševcovic s partákem, jemuž přezdívali Útočná včela (zase ten obtížně přenositelný policejní humor), koukali na obrazovku a snažili se vytipovat místo, kde zastavil na nejdelsí dobu.